



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: Y. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2013, č.j. MV-4828-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2013, č.j. MV-4828-5/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.10.2012, č.j. OAM-10925-15/TP-2012, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), neboť nebyla dodržena nepřetržitost pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu se do doby pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu.

Žalobce pobývá na území počínaje od 31.7.2006 až do dneška, což je téměř 7 let, a to na základě dlouhodobého víza, jak stanoví zákon. Období jeho nepřítomnosti na území ČR nikdy nepřesáhla 3 po sobě jdoucí měsíce, přičemž žalobce nesouhlasí ani s tím, že by ve svém souhrnu pobýval mimo území ČR po dobu celkem 570 dní, jak plyne z obsahu jeho cestovního dokladu. I po odečtení doby přesahující 10 měsíců, což je 270 dnů, které se nezapočítávají, výsledná doba pobytu splňuje podmínku předchozího nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let. Pozorným výkladem jazykovým i teleologickým lze bezpochyby z uvedeného ustanovení § 68 zákona o pobytu dovodit, že i v případě, kdy doba nepřítomnosti přesahuje 10 měsíců ve svém souhrnu, nemůže být do doby nezapočítávána celá, nýbrž pouze a jen v délce přesahující právě oněch zákonem stanovených 10 měsíců. Žalobce považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanoveními § 3, § 36 odst. 3, § 64 odst. 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zatímco správní orgán I. stupně vycházel při zjišťování skutkového stavu z cestovního dokladu žadatele, dle kterého pobyt mimo území České republiky činil celkem 570 dní, odvolací orgán tento údaj zpochybnil, když uvedl, že žalobce mimo území pobýval 600 dní. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně nevyhověl jeho žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, což je v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 a § 36 odst. 3 správního řádu. Ačkoliv bylo přerušeno řízení, tímto rozhodnutím se účastníkovi lhůta k vyjádření k podkladům nestanovuje. Žalobci bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, resp. jeho vyjádření doručené dne 26.10.2012, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně ani žalovaného vůbec reflektováno. Žalobce dále popírá, že by pobýval mimo území České republiky tak často, jak dovozuje žalovaný z jeho pasu, neboť nebyla zaznamenána všechna vstupní a výstupní razítka. Ze samotných razítek cestovního dokladu bez jakéhokoliv dalšího důkazu nelze dovozovat, že se účastník řízení na území v předmětnou dobu nenacházel, přičemž jeho vstup či výstup nebyl v cestovním dokladu zaznamenán. Správní orgány výslovně odmítly zjišťovat důvody nepřítomnosti žalobce na území České republiky, což je v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán rozhodl ve věci čistě formalisticky bez toho, aby blíže zkoumal a zabýval se tím, že žalobce žije na území České republiky od roku 2006, konzumuje účel svého pobytu, má zde zázemí a tráví zde naprosto podstatnou, resp. zcela většinou část svého života za posledních 7 roků. Ve vztahu k zákazu formalistického přístupu státních orgánů poukázal žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 19/98, III. ÚS 150/99. Účel zákonného zakotvení podmínky nepřetržitosti pobytu zjevně sleduje společenský zájem na tom, aby pouze cizinci, kteří mají vytvořeno opravdové zázemí v České republice, mohli na základě své svobodné vůle svou integraci do společnosti pozvednout o pomyslný stupeň výše. Žalobou napadené rozhodnutí nelze označit jinak než za nepřiměřené a nepřezkoumatelné, neboť zdůvodněním přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval příliš stroze a žalovaný vůbec, a to rozhodně nikoliv v rozsahu požadovaném ustanovením § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že stanovil dobu, po kterou žalobce pobýval mimo území České republiky, na základě předloženého cestovního dokladu žalobce, který neprokázal, že by zaznamenané údaje nebyly pravdivé. Při posuzování splnění podmínky 5ti let nepřetržitého pobytu postupoval v souladu s ustanovením § 68 zákona o pobytu a čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Žalobce v průběhu celého správního řízení nedoložil žádné konkrétní důkazy, které by

zpochybňovaly zjištění Ministerstva vnitra, ačkoliv je nepochybné, že žalobce o zjištěné době své nepřítomnosti na území v délce 600 dnů věděl. Ministerstvo vnitra rovněž vyhovělo jeho žádosti o přerušení řízení, ale žalobce žádné nové důkazy nepředložil. Jediným hodnověrným důkazem tedy byl cestovní doklad, na základě kterého byla zjištěna jednotlivá období jeho nepřítomnosti na území. Případné doložení nepřítomnosti žalobce na území ze závažných důvodů umožňuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu by v daném případě ani nemohlo mít vliv na příznivější rozhodnutí ve věci, a to s ohledem na zjištěnou celkovou dobu jeho nepřítomnosti na území v trvání celkem 600 dnů. Při hodnocení zachování nepřetržitosti doby pobytu není přípustné správní uvážení, a proto nelze hovořit o nespravedlivém, nepřiměřeném ani formálním rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 z něhož vyplývá, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky a napadeným rozhodnutím proto nemohlo dojít k porušení základních práv žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami směřujícími proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nemožnosti vyjádřit se k podkladům a neprovedení výslechu žalobce při ústním jednání.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel při posuzování podmínky nepřetržitosti pobytu na území České republiky z cestovního dokladu žalobce č. AK882670, který shledal jako věrohodný a dostačující doklad pro určení délky pobytu žalobce mimo území České republiky. Takto zjištěný skutkový stav považovaly oba správní orgány za dostatečný, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž se žalovaný vyjádřil i k tomu, že žalobce dostal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a neuvedl, co by měl jeho výsledek přinést. Žalobce mohl doložit potřebné důkazy o důvodech své nepřítomnosti, avšak neučinil tak a konkrétní závažné důvody ani netvrdil. Soud považuje skutkové i právní závěry žalovaného za dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné, jejichž věcnou správností se bude zabývat níže.

Při hodnocení námitek porušení práva žalobce na vyjádření k podkladům rozhodnutí je nutno vycházet z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, který uvádí: „*Nestanoví-li zákon*

jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 10.5.2012 vyrozuměn, že ve lhůtě 7 dnů se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 12.9.2012 vyplývá, že žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce s podklady rozhodnutí seznámil a uvedl, že se vyjádří ve lhůtě 10 dnů. Žádost ze dne 24.9.2012 požádal žalobce o přerušení řízení na dobu 1 měsíce, aby mohl případně odstranit nedostatky žádosti a dále požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům, a to o 10 dní ode dne, kdy bude pokračováno v přerušeném řízení. Usnesením ze dne 25.9.2012 bylo rozhodnuto o přerušení řízení na dobu 10 dnů od doručení tohoto usnesení (doručeno dne 4.10.2012) a lhůta k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nebyla prodloužena. Dne 3.10.2012 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně vyjádření účastníka ze dne 25.9.2012, v němž žalobce bez konkrétní argumentace uváděl, že se správní orgán nijak nezabýval důvody, které vedly účastníka řízení k pobytu mimo území České republiky a navrhl důkaz ústním jednáním, o němž bude sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Dne 16.10.2012 bylo vydáno vyrozumění o pokračování v řízení a dne 24.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Z uvedeného chronologického přehledu průběhu řízení je patrné, že po seznámení se s podklady rozhodnutí dne 12.9.2012 měl žalobce možnost se k těmto podkladům vyjádřit až do vydání rozhodnutí dne 24.10.2012. Soud shledává tuto možnost žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí za zcela dostačující, kterou však žalobce nijak nevyužil. Pokud žalobce namítl, že nebylo vzato v úvahu jeho vyjádření ze dne 26.10.2012 (doručeno dne 29.10.2012), soud k tomu poukazuje na to, že se jedná o vyjádření naprosto shodného obsahu, jako vyjádření žalobce ze dne 25.9.2012. Soud konstatuje, že právo žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí nebylo nijako porušeno a v tomto směru je žaloba zjevně nedůvodná.

K námitce neprovedení osobního výslechu žalobce při ústním jednání je nutno poukázat na ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu, které normuje: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“ Toto ustanovení blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, která je již vyjádřena v ustanovení § 15 správního řádu a která spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. K zásadě písemnosti správního řízení je nutno podotknout, že v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vylučuje povaha určitého úkonu, je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle ust. § 49 správního řádu.

V daném případě žádný zákon nestanoví povinnost nařídit v této věci ústní jednání, zbývá proto zabývat se otázkou, zda nařízení ústního jednání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Účelem řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je bezpochyby rozhodnutí o této žádosti za skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Účastníku řízení musí být především dána možnost vyjádřit se k věci i prováděným důkazům.

Jak zdejší soud uvedl již dříve (srov. např. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 29.3.2012, sp. zn. 15A 18/2010; rozsudek NSS ze dne 6.8.2013, sp. zn. 8 As 72/2012,

www.nssoud.cz), to, zda se ve věci uskuteční ústní jednání, či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen v ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Správní orgány pak musí svou úvahu řádně zachytit do odůvodnění svého rozhodnutí.

Nad rámec shora uvedené rekapitulace průběhu správního řízení soud uvádí, že se žalobce v přípisu ze dne 25.9.2012, ani v přípisu ze dne 26.10.2012, ani v odvolání k nařízení ústního jednání v jehož rámci měl být proveden výslech žalobce konkrétně nevyjádřila ani neuvedl, co by mělo konkrétního přinést.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí i se k nim vyjádřit, měl možnost navrhnout důkazy a k věci se písemně vyjádřit. Vzhledem k tomu, že žalobce ani neuvedl, k čemu, resp. k jakému uplatnění jeho práv by mělo ústní jednání sloužit, dospěl soud k závěru, že ústní jednání nebylo nutné k uplatnění práv žalobce a správní orgán I. stupně nebyl povinen ho nařídit. Soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

K použití cestovního dokladu jako důkazu ve správním řízení soud uvádí následující. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Cestovní doklady cizinců upravuje ustanovení § 108 a násl. zákona o pobytu, přičemž za splnění určitých podmínek [srov. ust. § 108 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu] jsou cestovní doklady cizinců uznány za veřejné listiny. Podle § 108 odst. 2 zákona o pobytu za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit: a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti.

V daném případě však žalobce záznamy v cestovním dokladu nijak konkrétně nezpochybnil a tak ztrácí na významu hodnocení, zda je cestovní doklad žalobce veřejnou listinou, neboť i v případě pouhé listiny (nikoliv veřejné) se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu.

Ve věci však je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého

pobytu dodržel. Této úpravě odpovídají i povinnosti Policie ČR zakotvené přímo v zákoně o pobytu cizinců (srov. např. § 4 odst. 2 zákona o pobytu).

Bylo na žalobci, aby nabídl důkazy, že v jeho případě záznamy v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, a tak vyvrátil v něm uvedené údaje. Žalobce se však o to ani nepokusil a nikdy konkrétně nespecifikoval, které údaje v cestovním dokladu a proč jsou nesprávné, ačkoliv je podle § 52 správního řádu jeho povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. To však žalobce neučinil.

Žalobce mimo jiné namítl, že správní orgán I. stupně uvedl, že doba jeho nepřítomnosti na území činila 570 dní a dle žalovaného 600 dní. Ve správním spise je jako součást podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí založen přehled nepřítomnosti žalobce na území České republiky s celkovým součtem 600 dní. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 3 uvedl, že se v případě údaje 570 dní jedná o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí, která nemá za následek jeho nezákonnost či nepřezkoumatelnost, soud se s touto argumentací zcela ztotožňuje, neboť odpovídá obsahu správního spisu. Závěrem této části nezbyvá než konstatovat, že soud má za prokázané, že dle cestovního dokladu žalobce pobýval mimo území České republiky 600 dní.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žalobce dle žalobou napadeného rozhodnutí nesplnil podmínku spočívající v tom, aby období nepřítomnosti na území České republiky v průběhu po sobě jdoucích let 5 let nepřesáhla ve svém souhrnu 10 měsíců.

Soud konstatuje, že nepřetržitý pětiletý pobyt na území je nezbytnou podmínkou, bez níž nelze povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu vydat. V případě nesplnění této podmínky nemá správní orgán jinou možnost, než žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zamítnout, aniž by mohl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu.

Podle čl. 4 odst. 1 směrnice členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice období nepřítomnosti na území dotčeného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.

Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu je třeba chápat ve smyslu směrnice, tedy jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, přičemž tento vztah může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Zákonodárce tento požadavek směrnice na oprávněnost a nepřetržitost pobytu, aby bylo možno prokázat, že se cizinec v zemi usídlil, zapracoval do podmínek českého cizineckého práva tím, že započitatelnou dobou oprávněného pobytu rozumí pouze dobu pobytu cizince na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu a dobu pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Tato pobytová oprávnění znamenají pro cizince jeho dlouhodobé sepětí s územím České republiky a stabilitu tohoto vztahu i do budoucna (srov. rozsudek NSS ze dne 28.12.2011, sp. zn. 6 As 37/2011; rozsudek MS v Praze ze dne 19.1.2015, sp. zn. 5A 267/2010, www.nssoud.cz).

Z uvedené právní úpravy včetně směrnice je patrné, že jako podmínka pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že cizinec musí pobývat na území České republiky nepřetržitě po dobu 5 let, přičemž za nepřetržitý pobyt se považuje pouze pobyt, kdy cizinec pobýval v této době 5ti let mimo území České republiky po celkovou dobu kratší 10ti měsíců, což však žalobce nesplnil, neboť tuto stanovenou dobu žalobce zcela evidentně přesáhl celkovou nepřítomností v trvání 600 dní. Žalobcův pětiletý pobyt od podání žádosti zpětně tak nelze považovat za nepřetržitý. Žalovaný a správní orgán posoudily uvedenou podmínku správně, přičemž zákon o pobytu jim v tomto směru nedává prostor pro správní uvážení a nemohou tak zákonné podmínky modifikovat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová